

חכם בכלילה

נ בדה נעשתה בישראל. מעשה נלוז, מאוס, נתעב, שפל, מבעית, מבחיל, מגעיל וכל גפש הגונה סולדת ממנו.

עסקני כל המפלגות נחרדו עד למעמקי נשמתם העדינה. אצילי הליברלים, מהפכני מפ"ם, אבירי חרות, כוהני המפ"ד — כולם לוהטים מזעם חסוד. אפילו מפעילי מפא"י אחווים בושה עמוקה.

כי המעשה אשר לא יעשה — הנה הוא נעשה. **לשבע הבארות של בירת הנגב נוספו שתי בארות שני מים פוליטיים מורעלים.**

מר אברהם פליישר בנד במפלגתו. הוא מכר את עצמו, תמורת תיקים ומישרות וכסאות. הוא נתן את ידו להפלת הקואליציה הנוכחית, ולהקמת קואליציה מפא"ית.

מר דויד חכם הוסיף בגידה לבגידה, בהפירו גם הוא את משמעת מפלגתו. תחת להצביע, לפי צו מפא"י, למען הקואליציה החדשה, הוא נעדר מן הישיבה. וכל זה כדי להכריח את מפא"י לבחור בו מיד לסגן ראש-העירייה.

שומו שמי הנגב הכחולים! בגידה! סחיטה! מכירת כסאות! אלא, לאן הגענו?!

כי עד היום הזה, עד שבארות-התרעלה של באר-שבע עלו על גדותיהן, לא קרה דבר הזה בישראל. **מעולם לא** בגדה מפלגה בקואליציה בה היא היתה חברה.

מעולם לא ניסתה מפלגה להשתמש בקולותיה כדי לסחוט הנאות חומריות, תיקים ומישרות. **מעולם לא** נגנו כסאות ולא נמכרו כסאות — לא בממשלה, לא בכנסת, לא בעיריות.

כי מפלגותינו, זה ידוע לכולנו, הן כלילות הטהרה והיופי. הן צמודות לאידיאלים נשגובים. הן פוסעות בשבילי העקרון, מבלי לסטות ימינה או שמאלה.

שום טובת-הנאה, שום הבטחה חומרית, אינה יכולה להשפיע על מפלגה ישראלית. הן מוכנות ליהרג למען המהפכה הציונית-הסוציאליסטית, למען קדושת הליברלים, למען ההדר הביתי-רי, למען צור ישראל. הן בזות לכסאות, לתקציבים, לרשימות-יבוא, למישרות, בשכר, לכסאות, להזמנות ממשלתיות, לשליחויות בחו"ל, להענקות של המגבית, לרשימות-בנקים, לאשראי, לעמדות-המפתח, המ' אפשרות לקבל שוחד מפלגתי תמורת רשיונות ומקומות-עבודה.

לכן בליכך נחרדו למראה ליטרת-הכשר של פליישר, ונוכח חוכמותיו של חכם. כשם שי בתודה עדינה מזדעזעת לשמע תעלוליהן של נעורת-הכפר.

כי איך מוקמת, בדרך כלל, קואליציה ממשלתית, או סוכנותית, או הסתדרותית, או עירונית, במדינת ישראל?

האם מוכיר מישהו אף ברמו את חלוקת הכסאות? האם דורש מישהו דווקא את מחלקת הרשיונות? האם חובעים לעצמם הדתיים את השליטה על המועצה הדתית?

חס וחלילה! התיכוח הוא על טהרת האידיאל. נציג חרות אומר: "אתן את ידי לקואליציה עם מפא"י רק אם תחליט העירייה חגיגית לפעול למען החזרת מדינת ישראל לגבולותיה ההיסטוריים, משני עברי הירדן." נציג מפ"ם מודיע: "אני מוכן לתת את ידי לליברלים רק אם יכירו בעקרונות-היסוד של מארכס, אנגלס, לינין וסטאלין. המממ, סליחה, נא למחוק את השם האחרון מן הפרוטוקול."

ואז נערך בירור רעיוני מעמיק. נבחרו עושים ימים כלילות כדי לעבד מצע אידיאולוגי ממצה. כאשר מתעוררת, בסוף, בעיית המישרות (והרי מישהו מוכרח להיכנס למישרות), זורקים מטבע, או עורכים הגרלה.

כן, כך זה היה, מאז עליית הביל"ויים ועד אתמול. עד שבא אותו צמד-החמד, אותם תאומי החללי-הריק, אותם מרעילי בארות-שבע, והפכו את הקערה על פיה.

תחת לדבר על אידיאלים, תחת להציע מסגרת רעיונית חדשה, הם דיברו דווקא על כסאות ומישרות ומשכורות.

הכה ונקרע את מסך הצביעות המתחסדת, המורכב מן מעטני כל המפלגות ומהכרוז על העסקנים, ונחזור אל הקרקע המוצקה של המציאות הישראלית העגומה. הבה נודבר גלויים: מה אתם רוצים ממר פליישר, בעצם? מה אתם רוצים ממר חכם?

מה עשו השניים האלה, אשר לא עשיתם אתם מאות פעמים, אלפי פעמים?

האם הוקמה איפעם קואליציה כלשהי במדינה זו

(ובמוסדות הלאומיים לפני קום המדינה) שלא על פי חלוקה גסה של טובות-הנאה חומריות? האם נעשה בכלל משהו בארץ זו, מאז ימי העלייה השנייה, שלא על פי "המפתח המפלגתי" — המפתח לעולם השחיתות הקולקטיבית?

האם הוקמה איפעם קואליציה עירונית כדי שהי, שלא קדם לה הככם השאי על חלוקה מדייקת של מישרות וכסאות ותקציבים?

"אהה!" אתם מתפרצים, אבל זה לא אותו הדבר! יש הבדל בין מפלגה ובין אדם יחיד! אחרי ככלות הכל, מפלגה אינה עסק פרטי!"

וכאן, באמת, קבור הכלב שנפל קורבן לשחיתות הבלתי-יכשרה של מר פליישר הכשר.

כי גוף ציבורי משתדל להגן על עצמו בפני תחרות בלתי-הוגנת. שהרי אחרת, לאן היינו מגיעים?

כולנו למדנו בצה"ל שצרכים להרוג את האויב, ואף הורכנו איך לעשות זאת בצורה יעילה, וזיהו ותסכנות ככל האפשר. אבל מותר להרוג רק למען צורכי המולדת, במסגרת הצבא. מי שעושה אותו דבר, למען צרכיו הפר

באר-שבע, עליידי מסירת מחלקת-הרשיונות לידיים נאמנות. אילו נהג מר פליישר כך, היה בא על מקומו בשלום. עסקני המפלגות היו מפליטים אנחה של הקלה אין-קץ. אפילו מנהיגי המפלגה הליברלית היו אמרים: "גו, טוב, אם יש חילוקי-דיעות עקרוניים, לא ניכפה על מר פליישר להצביע בניגוד למצפוננו."

אותה עצה הייתי נותן למר חכם. מדוע למרוד, להתעקש, להעדר מישיבות? זה בלתי-מכובד. הדרך הנכונה היתה להקים מפלגה חדשה, למשל "המפלגה המאוחדת לאחדות פועלי ארץ-ישראל ובלתי-מפלגתיים בהחלט" (תמיד חשוב שהשם יהיה ארוך, עם ראשי-תיבות טובים כמו ממלפא"י).

המטרות: (א) איחוד מפלגות הפועלים, על בסיס הציונות העקבית והסוציאליזם הבלתי-גזרתי, (ב) השתלבות במחנה המערבי, תוך שמירה קפדנית על מדיניות של אי-הזדהות, (ג) מיוזוג-גלוי וקידום עדות-המזרח, באמצעות מסירת תיק סגור-ראש-העירייה בכל מקום לידי נציג מוסמך של המפלגה.

איזהו חכם? הרואה את הנולד. אילו הלך מר חכם בדרך זו, לא היה איש מתרנו עליו. מר טוביחה היה מוסר לו את תיק הסגן בלי



אברהם פליישר: בטיטונות מזוהר, בקמעונות אסור

מענות ומענות, כי די לחכם ברמיזא, ודי לטוביחה בחכימא.

אדם, למען האמת, אני שמח מאוד ששני האדו"רים הנכבדים לא הלכו בדרך זו, אלא עשו את שלהם בגלוי, בכנות וללא הסחאה. נידמה לי כי בזאת עשו היה פליישר וחכם שרות רב להגיגתה הציבורית.

אני מעריך עסקן, המוכר את קולו בגלוי, על קבוצת-עסקנים, המוכרת את קולותיה בשם אידיאלים רמיים, הצביעות המתחסדת יקרה מדי, וכדונו משלמים את מחירה.

מר פליישר סימפאטי יותר מסיעה המוכרת את אלוהים בכסף מזומן. הוא מוסרי יותר מסיעת אגודת-ישראל בכנסת, המוסרת את קולותיה לתועבת המימשל הצבאי, תמורת תקציב נוסף לה"מערכת החינוך העצמאית" (המור"כבת, במיקרה, מעסקני אותה מפלגה). הוא ישר יותר מכל אותן מפלגות שרכשו את קולות הבוחרים, בימי פרשת-לבון, על סמך הבטחה חגיגית לשים קץ לדיקטטורה הזוחלת של הביצועיסטים — ושמכרו למחרת היום את קולם לקואליציה בה שולט בג'וריון שלטון-יחיד. מר חכם הביב יותר מכל אותם עסקנים מפא"יים שמכרו את לבון לכוהני המולך, כדי לשמור על משרותיהם העלובות, באווירה כללית זו של שחיתות מפלגתית, של מכירת העקרונות, של סחמתנות חרדית, של ציניות מתחסדת, של בגידה בבוחר וציפי' ציף על הציבור — יש ערך חיובי למעשיהם של שני עסקנים עולשיים כל זאת בגלוי-לב מודעים, המביאים את המצב הקיים לידי אבי סורד סופי.

הם מעוררים סלידה? זוהי סלידה מבורכת. כי רק היא יכולה להוליך את התנועה הבריאה, את הרצון לנקות את גוב הריקבון ולהניח את היסוד למיבנה מדיני חדש.